

Arrest

nr. 235 690 van 29 april 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. GASPART
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 3 januari 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 november 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 februari 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 maart 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. DE WOLF, die *loco* advocaat G. GASPART verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent geboren op 24 juli 1980 in Bucaramanga, gelegen in het departement Santander in Colombia. U was nog een kind toen uw ouders de moeilijke situatie in Colombia ontvluchtten en naar Venezuela verhuisden. U heeft zowel de Venezolaanse als de Colombiaanse nationaliteit. Sinds uw kindertijd heeft u steeds in Caracas gewoond. U ging nog een aantal keer over en weer naar Colombia voor vakantie. U heeft ingenieursstudies gevolgd aan de universiteit van Caracas. In 2003 behaalde u uw diploma. Sinds 2004 werkte u achtereenvolgens als onderhoudsanalist en manager voor een franchise van Chevrolet in Caracas.

Sinds 2013 of 2014 nam u deel aan een twintigtal protesten tegen de Venezolaanse regering. De situatie in uw land werd slechter en slechter en u wilde uw stem laten horen.

In 2015 had u een motoraccident. Uw voet was gebroken. Door het gebrek aan medicatie en gezondheidsvoorzieningen in uw land, kon u niet worden geopereerd en moest de breuk op een natuurlijke manier genezen.

Behalve het gebrek aan medicatie, wees u ook op het gebrek aan voedsel in Venezuela. Het weinige dat er was, was enorm duur waardoor uw salaris dat overigens alsmaar minder voorstelde door de inflatie, smolt voor de zon. U kwam op het punt te moeten kiezen tussen eten of de rekeningen betalen. U stelde bovendien dat enkel Venezolanen die in het bezit zijn van een Carnet de la Patria, dezer dagen eten, medicatie en benzine kunnen kopen.

Ook op straat was er steeds minder veiligheid. Uw gsm werd drie keer gestolen, evenals onderdelen van uw motorfiets. In oktober 2016 overvielen gewapende mannen uw bovenburen en hielden ze gegijzeld. U was op dat moment thuis. De politie greep in en de criminelen werden gedood maar door dit incident begon u na te denken over uw toekomst in Venezuela. Daarbij kwam nog dat in april 2017 de fabriek van Chevrolet in Venezuela werd gesloten. U vreesde voor een domino-effect waardoor de franchise waarvoor u werkte, uiteindelijk ook zou sluiten.

U besloot uiteindelijk Venezuela te verlaten en uw zus, L.O.A., en uw grootmoeder, L.J.C., die al vele jaren in België wonen, te vervoegen.

Vooraleer de luchthaven in Caracas binnen te gaan, deletete u op uw sociale media al uw kritische boodschappen ten aanzien van de Venezolaanse regering. Uw gsm werd door de autoriteiten gecontroleerd en ze wilden weten hoe en met welk geld u uw vliegticket had betaald. U mocht uw reis evenwel aanvatten. Op 21 november 2017 vloog u legaal van Caracas naar Brussel via Lissabon. Op 12 januari 2018 diende u hier een verzoek om internationale bescherming in.

Ter ondersteuning van uw verzoek legde u volgende documenten neer: uw Venezolaans paspoort, uw Colombiaans paspoort, uw Venezolaanse identiteitskaart, uw Colombiaanse identiteitskaart, uw motorrijbewijs (en medische goedkeuring), uw autorijbewijs (en medische goedkeuring), uw internationaal rijbewijs, uw Colombiaanse geboorteakte, een bewijs van uw verblijfplaats, uw scheidingsakte, uw puntenlijst van het middelbaar onderwijs, documenten betreffende uw universitaire studies, uw curriculum vitae, loonberekeningen, uw inschrijving bij de fiscus, een bevestiging van uw werk bij Chevrolet, een werkcertificaat van Chevrolet, een scan van uw voet, vijf foto's van een betoging waaraan u heeft deelgenomen, een internetartikel betreffende de sluiting van een fabriek van General Motors in Valencia, een internetartikel aangaande de poging tot overval en gijzelneming van uw burens in X (Caracas) en zes internetartikels over de algemene slechte situatie in Venezuela.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Wat betreft uw verklaring dat u bent gekant tegen de Venezolaanse regering en dat u sinds 2013 of 2014 een twintigtal keer heeft deelgenomen aan antiregeringsprotesten (CGVS, p.13-14), dient er vooreerst opgemerkt te worden dat u uw deelname als betoger aan deze protesten op geen enkel moment heeft ingeroepen als reden van uw vertrek uit Venezuela. Naast uw deelname aan deze manifestaties had u overigens geen andere politieke activiteiten in uw land (CGVS, p.12). U stelde wel sympathisant te zijn van Primero Justicia maar niet als lid te zijn geregistreerd bij deze politieke partij (CGVS, p.12). Gevraagd of u ooit problemen heeft ondervonden omwille van uw deelname aan antiregeringsprotesten, repliceerde u dat u in Caracas in een pro-Chavez zone woonde en dat je er bijvoorbeeld niet zomaar kon rondlopen met een pet die zou verraden dat je de oppositie steunt, gezien het risico op represailles (CGVS, p.13). U vervolgde dat u uw mening niet vrij kon uiten en dat u het gerief dat u meenam naar de protesten, in een rugzak verborgen moest houden tot het moment van de betoging zelf (CGVS, p.13). Gevraagd naar nog andere problemen omwille van uw deelname aan antiregeringsbetogingen, antwoordde u negatief en herhaalde u dat u probeerde niet op te vallen daar mensen in uw wijk al eens het slachtoffer waren geweest van represailles omdat ze lieten zien dat ze de oppositie steunen (CGVS, p. 13). U voegde daar nog aan toe dat uw huidige Venezolaanse vriendin, K.E.V.G. die lid is van Primero Justicia, haar huis eens werd binnengevallen en dat ze werd bestolen omwille van die reden (CGVS, p.10 en p.13).

Uw vriendin woont nu in Miami in de Verenigde Staten (CGVS, p.10). Gevraagd of u in Venezuela zelf ooit problemen heeft gekend met de Venezolaanse autoriteiten of met andere personen of groepen, antwoordde u negatief (CGVS, p.18). Uit niets blijkt dan ook dat u omwille van uw deelname aan antiregeringsbetogingen in het vizier zou zijn gekomen van de Venezolaanse autoriteiten, noch dat u in het geval van een eventuele terugkeer naar Venezuela hierdoor problemen zou ondervinden.

U verklaarde voorts Venezuela te hebben verlaten omwille van de algemene onveiligheid aldaar (CGVS, p.15 en p.20). U stelde dat uw gsm drie keer werd gestolen, evenals onderdelen van uw motorfiets en dat vier gewapende mannen in oktober 2016 hadden getracht om uw bovenburen met geweld te beroven (CGVS, p.15-18). U kaderde al deze voorvallen in de algemene onveiligheidssituatie in Venezuela (CGVS, p.15-18). Uit niets blijkt dat u omwille van Conventie-gerelateerde redenen zou zijn gevisieerd.

U stelde verder dat uw voet die was gebroken door een motoraccident, niet kon worden geopereerd in Venezuela door een gebrek aan adequate medische voorzieningen (CGVS, p.15-16). U legde een scan van uw voet neer (zie stuk 18). U verklaarde dat er nergens medicatie was, geen anesthesie en geen titanium voor de pin die ze zouden zetten (CGVS, p.15). U bevestigde dat het over een algemeen gebrek aan medicatie ging en legde uit dat ze eerst zouden opereren, wat niet ging, dat ze dan voorstelden om een gipsverband aan te brengen, wat evenmin mogelijk was omdat ze geen gips hadden, en dat ze dan uiteindelijk een windel hebben gedaan rond uw voet (CGVS, p.15). Na twee maanden rust was uw voet min of meer vanzelf genezen en momenteel kan u uw gewicht er weer op zetten (CGVS, p.15-16). Hierbij dient opgemerkt te worden dat de door u aangehaalde medische problemen geen enkel verband houden met de criteria van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals ook vermeld in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980. Evenmin ressorteren de door u geschetste problemen onder de bepalingen inzake subsidiaire bescherming, zoals ook opgenomen in artikel 48/4 van voornoemde Vreemdelingenwet. Uit uw verklaringen en het door u neergelegde medische attest blijkt immers dat u toegang had tot medische zorgen en effectief werd onderzocht en behandeld in Venezuela.

Voorts verklaarde u dat personen zonder een Carnet de la Patria in uw land geen toegang krijgen tot goederen en diensten (CGVS, p.4). U stelde dat u vroeger wel nog voedselbedeling van de staat kreeg maar dat die hulp later werd verbonden aan het hebben van een Carnet de la Patria (CGVS, p.9). Vrienden in Venezuela vertelden u eveneens dat je dezer dagen zonder een Carnet de la Patria niets meer kan kopen, geen eten, geen medicatie en geen benzine (CGVS, p.15). Uit de informatie waarover het CGVS beschikt en die werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt dat de Carnet de la Patria een elektronische kaart is die de houder ervan toegang biedt tot sociale programma's van de staat. U gaf zelf aan dat mensen zonder Carnet de la Patria nog wel voedsel kunnen kopen maar dat ze er meer voor betalen (CGVS, p.16). Uit de toegevoegde informatie, blijkt eveneens dat Venezolanen zonder Carnet de la Patria nog benzine kunnen tanken maar genieten ze niet van het subsidievoordeel dat Venezolanen met een Carnet de la Patria krijgen. U beweerde zelf geen Carnet de la Patria te hebben omdat u er geen wilde en omdat u niets te maken wil hebben met de huidige regering in uw land (CGVS, p.4). Dat u geen Carnet de la Patria zou hebben, is vooreerst een blote bewering. Maar wat er ook van zij, het feit dat u als gevolg van uw bewuste keuze om geen Carnet de la Patria aan te vragen geen toegang hebt tot bepaalde sociale/ gesubsidieerde programma's, is in uw geval onvoldoende ernstig om gekwalificeerd te worden als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Uit uw verklaringen blijkt immers niet dat u in geval van terugkeer naar Venezuela een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt (zie infra).

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "**reëel risico**" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip **reëel risico** wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt.

Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Dit klemmt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in precare omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft, merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T.v. *Verenigd Koninkrijk*). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie **ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard** die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, N. v. *Verenigd Koninkrijk*, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / *België en Griekenland*, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi* / *Verenigd Koninkrijk*, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H.* / *Verenigd Koninkrijk*, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting.

U verwees tijdens het persoonlijk onderhoud naar de slechte economische situatie in Venezuela als één van de redenen van uw vertrek (CGVS, p.15-16 en p.20). Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan evenwel niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Zo heeft u van 2004 – direct na uw afstuderen – tot aan uw vertrek uit Venezuela in november 2017 voor een franchise van Chevrolet gewerkt in Caracas (CGVS, p.8-9). U stelde dat u tot de economische crisis in uw land, goed geld verdiende (CGVS, p.9). Toen de situatie in Venezuela verslechterde en uw salaris drastisch omlaag ging door de inflatie, kwam u mede rond dankzij voedselbedeling en financiële hulp van uw zus die in België woont (CGVS, p.9). Volgens uw verklaringen reisde u de laatste keer in 2015 naar Colombia (CGVS, p.7), terwijl in uw Colombiaans paspoort nog stempels staan van 6 januari 2016, 16 december 2016 en 6 februari 2017 (stuk 2). U had aldus ook tijdens de crisis in uw land nog de middelen om te reizen. Kort voor uw vertrek verkocht u uw auto, een Chevrolet, voor 15.000 dollar en uw motor voor 400 dollar (CGVS, p.11 en p.14).

Uw ouders, die ondertussen aan het scheiden zijn, bezitten een appartement (CGVS, p.11 en p.14). U kocht met de opbrengst van de verkoop van uw auto en motor het aandeel van uw vader, zodat hij uw moeder niet uit het appartement zou kunnen zetten (CGVS, p.8 en p.14). U betaalde er tevens uw vliegticket naar België mee en stuurde nog ongeveer 2.000 dollar van hieruit naar uw moeder (CGVS, p.13). Gezien bovenstaande vaststellingen kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire) blijkt dat het gros van het geweld dat in Venezuela plaatsvindt er de vorm aanneemt van gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Niettegenstaande sommige gewapende groeperingen, zoals de guerrillabewegingen uit Colombia, de Bolivarian Liberation Forces en de stedelijke colectivos, hun criminele activiteiten combineren met een politiek discours ter ondersteuning van het Chávez project, is economische verrijking het primaire doel van de in Venezuela gepleegde misdaden. Het merendeel van het geweld in Venezuela is bijgevolg niet zuiver conflictgerelateerd en doorgaans doelgericht van aard.

Het CGVS erkent dat crimineel geweld er wijdverspreid, doch benadrukt dat dit geweld niet kadert in een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Venezuela actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Wat betreft de door u neergelegde documenten, dient er opgemerkt te worden dat deze niet van dien aard zijn de genomen beslissing te wijzigen. Uw Venezolaans paspoort, uw Colombiaans paspoort, uw Venezolaanse identiteitskaart, uw Colombiaanse identiteitskaart, uw motorrijbewijs (en medische goedkeuring), uw autorijbewijs (en medische goedkeuring), uw internationaal rijbewijs, uw Colombiaanse geboorteakte, een bewijs van uw verblijfplaats, uw scheidingsakte, uw puntenlijst van het middelbaar onderwijs, documenten betreffende uw universitaire studies, uw curriculum vitae, loonberekeningen, uw inschrijving bij de fiscus, een bevestiging van uw werk bij Chevrolet en het werkcertificaat van Chevrolet, bevatten enkel gegevens betreffende uw identiteit, studies en werk, die hier niet ter discussie staan. Voorts legde u vijf foto's neer die werden genomen tijdens één en dezelfde betoging in september 2016 waaraan u heeft deelgenomen (CGVS, p.12-13). Zoals hierboven geconcludeerd, heeft u evenwel niet aangetoond dat u in het vizier zou zijn gekomen van de Venezolaanse autoriteiten door uw deelname aan antiregeringsbetogingen. Wat betreft het internetartikel aangaande de sluiting van een fabriek van General Motors – het moederbedrijf van Chevrolet – in Valencia en het artikel aangaande de gijzelneming en poging tot overval op uw burens in X (Caracas) (CGVS, p.3-4), dient er opgemerkt te worden dat deze gebeurtenissen niet in twijfel worden getrokken door het CGVS maar u heeft niet aangetoond omwille hiervan een persoonlijke vrees voor vervolging te koesteren zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade te lopen zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De zes artikels over de algemene situatie in Venezuela sinds de crisis (Venezuela's health system is in worse condition than expected, survey finds; As Venezuela collapses, children are dying of hunger; What destroyed Venezuela's economy: Big government and anti-americanism; Venezuela crisis: UN says security forces killed hundreds; U.N. agency sees Venezuelan exodus nearing a crisis point; UNHCR Venezuela Factsheet) (CGVS, p.4), veranderen niets aan bovenstaande appreciatie betreffende de socio-economische situatie en veiligheidssituatie in Venezuela.

Volledigheidshalve dient er nog op gewezen te worden dat u naast de Venezolaanse ook de Colombiaanse nationaliteit bezit (CGVS, p.5). U verklaarde dat het moeilijk zou zijn voor u om een leven in Colombia op te bouwen daar u er niemand heeft die u zou kunnen helpen (CGVS, p.19). U stelde dat uw tante aan vaderskant bij wie u wel eens logeerde als u op vakantie ging naar Bucaramanga (CGVS, p.6-7), u niet wou helpen toen u haar – voor uw vertrek naar België – vroeg om bij haar te komen wonen (CGVS, p.19-20). U voegde daar nog aan toe dat u geen geld meer heeft, dat Venezolanen die naar Colombia en andere landen zijn vertrokken nu in opvangcentra zitten en daar heel wat meemaken en dat u in Colombia niet zou worden behandeld als een Colombiaan (CGVS, p.20), wat evenwel een blote

bewering is van uwentwege. U heeft immers de Colombiaanse nationaliteit. Bovendien dient er opgemerkt te worden dat u expliciet stelde geen vrees te hebben ten aanzien van Colombia (CGVS, p.19).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 3 januari 2019 een schending aan van *"artikel 1 A (2) van de Vluchtelingenconventie van 1951 ondertekend te Genève; artikels 48/3, 48/4 van de wet van 15 december 1980; de motiveringsplicht, meer bepaald de artikelen 2 en 3 van de uitdrukkelijke motiveringswet van 29 juli 1991, alsmede de schending van het artikel 62 van de wet van 15 december 1980; het zorgvuldigheidsbeginsel (noodzakelijkheid al de elementen van het dossier in aanmerking te nemen en het dossier over een voorzichtige wijze te behandelen); beoordelingsfout"*.

Hij benadrukt dat niet betwist wordt *"dat verzoeker deelnam aan talrijke demonstratie van de oppositie, als sympathisant van de partij Primera Justicia in Venezuela", noch "dat hij een relatie had met een lid van de oppositiepartij Primero Justicia, en dat het huis van zijn partner binnengevallen was, reden waarvoor zij het land diende te verlaten", noch "dat verzoeker in Venezuela, bijzonder in zijn wijk, heel voorzichtig was, geen enkel teken van oppositie vertoonde, dat er in zijn gebouw een aanval plaatsvond tegen bureaus, dat hij vier keren aangevallen en bestolen werd in Venezuela"*.

Verzoeker stelt dat de politieke repressie ook een reden is voor zijn vertrek, *"in het licht van zijn niet betwiste profiel van opposant, en in het gewelddadig context in Venezuela"*. Hij verwijst naar de informatie in het administratief dossier waaruit zou blijken dat het geweld in Venezuela *"ook politiek gemotiveerd"* is. Hij legt uit dat, wanneer hij de onveiligheid in Venezuela aanhaalt als reden voor zijn vertrek, de commissaris-generaal *"ook rekening [moet] houden met de aard van dit geweld en de motivatie die erachter is, en dus ook de politieke motivatie die achter dit geweld is en mag dit niet beschouwen als louter gemeenrechtelijk geweld"*.

Hij voert aan dat de commissaris-generaal niet zomaar kan stellen *"dat het niet aanvragen van een Carnet de la Patria een bewuste keuze van verzoeker is"*. Hij wijst op de informatie in het administratief dossier en op *"Canada: Immigration and Refugee Board of Canada, Venezuela : information sur la carte de la patrie (carnet de la patrie), y compris sur la procédure de délivrance, l'utilisation et les caractéristiques physiques; étendue de la distribution de la carte de la patrie (2016-mai 2018), 18 May 2018, VEN106113.EF"*, waaruit zou blijken *"dat het verkrijgen van dit document niet zomaar een formaliteit is, maar dat de informatie die gegeven moet worden ook persoonlijke gegevens inhoudt zoals het maandelijks inkomen, zijn sociale media accounts, zijn lidmaatschap van sociale organisaties, politieke partijen of andere organisaties enz..."* en *"dat dit document gebruikt wordt om andere doelen dat louter toegang tot diensten en voedsel"*. Hij acht het dan ook *"niet onaannemelijk dat verzoeker geen Carnet de la Patria heeft aangevraagd en is het niet omwille van zijn loutere keuze dat hij dus geen toegang krijgt tot diensten en goederen aan betaalbare prijzen"*.

Aangaande de socio-economische situatie in Venezuela, benadrukt verzoeker de *"ernst van de situatie"*, de *"ernstige voedseltekorten"*, de *"volledig falende gezondheidszorg"*, de *"extreem hoge moordcijfers"*, de *"instorting van de gezondheidszorg"*, de *"hyperinflatie, de afwezigheid van medicijnen en medische uitrusting"*, de *"afwezigheid van overheidsdata"* en de *"bijzondere nood aan internationale bescherming - al is het tijdelijk - voor grote aantallen gevluchte Venezolanen"*. Verzoeker citeert dienaangaande uit *"COI Focus: Venezuela: situation sécuritaire"* van 20 april 2018, *"United Kingdom: Foreign and Commonwealth Office, Human Rights and Democracy Report 2017 - Venezuela"* van 16 juli 2018, *"Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela: a downward spiral with no end in sight"* van juni 2018 opgesteld door het Bureau van de Hoge Commissaris van Verenigde Naties voor Mensenrechten, *"The collapse of the Venezuelan health system"* van 7 april 2018 door *"The Lancet"* en *"Guidance note on the outflow of Venezuelans"* van maart 2018 van UNHCR.

Volgens verzoeker dient hij als vluchteling te worden erkend omdat *"het feit dat hij geen toegang kon krijgen tot de diensten en goederen decimerend is op basis van zijn politieke overtuigingen, aangezien"*

hij om die reden geen Carnet de la Patria kan aanvragen” en “aangezien de economische situatie is deze discriminatie een samenstel van maatregelen die voldoende ernstig zijn om iemand soortgelijk wijze te treffen als omschreven in artikel 48/3, §2, lid 1,a) van de wet van 15.12.1980 en behaalt het de niveau van hardheid vereist om als vervolging te worden beschouwd”. Hij meent dat hij, indien hij een Carnet de la Patria zou aanvragen, hij “een verhoogd risico [loopt] om slachtoffer te worden van het politiek geweld in Venezuela, meer bepaald het geweld van de colectivos die gepleegd wordt tegen alle vorm van oppositie”, “rekening houdende met de informatie die hij moet vrijgeven om dit document te verkrijgen, zoals blijkt uit de COI Focus”.

Rekening houdende met de omvang van het geweld in Venezuela en het profiel van verzoeker moet het louter crimineel gedeelte van het geweld, aldus verzoeker, “ook in overweging genomen worden om te oordelen dat verzoeker een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de wet van 15.12.1980”. Hij wijst ook op “de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet”, waarbij “het profiel van verzoeker, zijn politieke overtuigingen en zijn relatie met een lid van een oppositie partij in overweging genomen [moet] worden als persoonlijke omstandigheden die voor hem het risico om slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogt”.

Verzoeker stelt dat hij zich ondanks zijn Colombiaanse nationaliteit “niet zomaar [kan] vestigen in Colombia”. Hij herhaalt “dat hij in Colombia nergens terecht kan en ook niet bij zijn tante met wie hij de laatste jaren geen contact meer heeft”, dat hij nooit in Colombia heeft gewoond en dat hij “dus als Venezolaan beschouwd [zal] worden in Colombia en er terecht [zal] komen in een vluchtelingenkamp, bij gebrek aan alle andere alternatief”. Hij wijst op “recente informatie [waaruit blijkt] dat de Colombiaanse autoriteiten niet in staat zijn om te voorzien in de basisbehoeften van het grote aantal Venezolaanse vluchtelingen die in het land aangekomen zijn” (“UN News Service, Colombia: UN food relief agency seeks urgent funds to help 350,000 Venezuelan migrants, 27 April 2018”). Volgens verzoeker “moet er worden besloten dat hij in dit land een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de wet van 15.12.1980, aangezien die verontrustende humanitaire situatie die in de vluchtelingenkampen heerst”.

Verzoeker vraagt de bestreden beslissing te hervormen en hem als vluchteling te erkennen, hem minstens de subsidiaire bescherming toe te kennen. In uiterst ondergeschikte orde vraagt verzoeker “de dossier terug te verwijzen naar het CGVS teneinde hem verder te onderzoeken alvorens een beslissing te nemen”.

2.2. Stukken

Bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker “Canada: Immigration and Refugee Board of Canada, Venezuela: information sur la carte de la patrie (carnet de la patria), y compris sur la procédure de délivrance, l'utilisation et les caractéristiques physiques; étendue de la distribution de la carte de la patrie (2016-mai 2018), 18 May 2018, VEN106113.EF” en “UN News Service, Colombia: UN food relief agency seeks urgent funds to help 350,000 Venezuelan migrants, 27 April 2018”.

Bij aanvullende nota van 9 maart 2020 voegt verwerende partij volgende stukken toe:

“Venezuela. Situational update and 2019 outlook.

Venezuela blackout. With the electricity out, I can't get my chemo.

Venezuelans scramble for food and water as oil exports hit by blackout.

10 things you need to know about Venezuela's human rights crisis.

AI – Venezuela 2017-2018

The Darkest Hours. Power Outages Raise the Temperature in Venezuela.

Venezuela. All you need to know about the crisis in nine charts.

Venezuela's elite restaurants thrive as food shortages worsen.

The Maduro diet: food v. freedom in Venezuela.

Venezuelans turn to food production amid crisis.

Getting food to your fridge is a full-time job in Venezuela.”

Deze nota maakt daarbij de hyperlinks naar de COI Focus “République de Colombia: Situation sécuritaire” van 4 april 2019 en de COI Focus “Colombia: Veiligheidssituatie” (addendum) van 1 juli 2019, alsook de “UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-seekers from Colombia” van september 2015; OCHCR, “Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela, a downward spiral with no end in sight” van juni 2018; OHCHR, “Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela” van juli 2019; IACHR, “Situation of Human

Rights in Venezuela: Democratic Institutions, the Rule of Law and Human Rights in Venezuela - Country Report van december 2017, p. 1-26, 84-133; de COI Focus *"Venezuela: Situation Sécuritaire"* van 4 april 2019; de COI Focus *"Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)"*.

Bij aanvullende nota van 17 maart 2020 legt verzoeker een samenwoonstcontract neer met mevrouw K.E.V.G. en haar oproeping CGVS.

Ter terechtzitting wordt deze aanvullende nota nogmaals overgemaakt.

2.3. Over de gegrondheid van het beroep

2.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, § 1 van de Richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van zijn verzoek om internationale bescherming. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. Aangaande de vluchtelingenstatus

2.4.1. Bij aanvullende nota van 17 maart 2020 meent verzoeker dat samenwoonstcontract neer met mevrouw K.E.V.G. en haar oproeping CGVS en meent dat *"het feit dat verzoeker een relatie onderhoudt met een lid van een oppositie partij ingeroepen als een grond voor toekenning van de internationale bescherming."* Verzoeker vraagt een uitstel van de behandeling van de zaak tot een beslissing wordt genomen in het dossier van verzoekers Venezolaanse partner.

Alhoewel de Raad niet twijfelt aan het partnerschap van verzoeker met K.E.V.G. dient *in casu* geen uitstel te worden toegekend aangezien verzoeker na de Venezolaanse nationaliteit ook de Colombiaanse nationaliteit bezit.

2.4.1. Verzoeker verklaart inderdaad de Colombiaanse en de Venezolaanse nationaliteit te bezitten en toont dit genoegzaam aan mits de door hem voorgelegde stukken zijnde zijn Venezolaans paspoort, zijn Colombiaans paspoort, zijn Venezolaanse identiteitskaart en zijn Colombiaanse identiteitskaart.

2.4.2. Verzoeker verklaarde uitdrukkelijk geen vrees te koesteren ten aanzien van Colombia (notities van het persoonlijk onderhoud (hierna: notities), p. 19). Tijdens het persoonlijk onderhoud verklaart verzoeker geen hulp te zullen krijgen in Colombia en in het verzoekschrift wordt gesteld *"dat hij in Colombia nergens terecht kan en ook niet bij zijn tante met wie hij de laatste jaren geen contact meer heeft"*, dat hij nooit in Colombia heeft gewoond en dat hij *"dus als Venezolaan beschouwd [zal] worden in Colombia en er terecht [zal] komen in een vluchtelingenkamp, bij gebrek aan alle andere alternatief"*, waarbij hij wijst op *"recente informatie [waaruit blijkt] dat de Colombiaanse autoriteiten niet in staat zijn om te voorzien in de basisbehoeften van het grote aantal Venezolaanse vluchtelingen die in het land aangekomen zijn"* (*"UN News Service, Colombia: UN food relief agency seeks urgent funds to help 350,000 Venezuelan migrants, 27 April 2018"*). De Raad ziet echter niet in waarom verzoeker (financiële of andere) hulp zou behoeven teneinde zich te kunnen vestigen in Colombia, het land waarvan hij de nationaliteit bezit. Verzoeker is een volwassen man van 39 jaar, die hogere ingenieursstudies volgde en daarna jarenlang als analist en manager werkte voor Chevrolet, en die doorheen de jaren regelmatig

naar Colombia reisde (notities, p. 7) waarvan de laatste keren volgens zijn paspoort nog in 2016 en 2017. Verzoeker maakt geenszins aannemelijk dat hij wél voldoende vermogend, zelfstandig en initiatiefrijk is om naar Europa te reizen, maar dat hij zich onmogelijk zou kunnen settelen in het land waar hij geboren is, waarvan hij de nationaliteit heeft en waar hij regelmatig heen reisde.

2.4.3. Aangezien verzoeker geen nood heeft aan internationale bescherming ten aanzien van Colombia, volstaat dit om zijn verzoek om internationale bescherming af te wijzen.

2.4.4. Waar verzoeker zijn vrees voor vervolging ten aanzien van Venezuela benadrukt, waar hij woonde en werkte, kan hoe evenmin een nood aan internationale bescherming worden vastgesteld (zie *infra*).

2.4.5. In het verzoekschrift wordt gewezen op zijn *“politiek profiel”* en wordt benadrukt *“dat verzoeker deelnam aan talrijke demonstratie van de oppositie, als sympathisant van de partij Primera Justicia in Venezuela”* en *“dat hij een relatie had met een lid van de oppositiepartij Primero Justicia, en dat het huis van zijn partner binnengevallen was, reden waarvoor zij het land diende te verlaten”*. Er wordt aangevoerd dat de politieke repressie wel degelijk een reden was voor zijn vertrek, *“in het licht van zijn niet betwiste profiel van opposant, en in het gewelddadig context in Venezuela”*, en dat, wanneer hij de onveiligheid in Venezuela aanhaalde als reden voor zijn vertrek, de commissaris-generaal *“ook rekening [moet] houden met de aard van dit geweld en de motivatie die erachter is, en dus ook de politieke motivatie die achter dit geweld is en mag dit niet beschouwen als louter gemeenrechtelijk geweld”*.

2.4.6. De Raad kan enkel vaststellen dat verzoeker, gevraagd naar de redenen voor zijn vertrek uit Venezuela (*“Dan mag u me nu vertellen waarom u bent vertrokken uit Venezuela en waarom u vandaag niet meer kunt terugkeren naar uw land. Begin bij het begin, wees duidelijk en concreet en geef ook data en namen als u die kent.”*; notities, p. 14-15) geen enkele keer verwees naar (problemen omwille van) zijn politieke activiteiten, hoewel hij de gelegenheid kreeg vrij en spontaan te spreken (notities, p. 14-15). Verzoeker vertelde daarentegen enkel over het gebrek aan medicatie en medische verzorging naar aanleiding van zijn motoraccident, de moeilijkheden om aan eten te geraken, de inflatie en de impact hiervan op zijn loon, de dalende veiligheid, het geweld op straat, het gebrek aan vrije meningsuiting en de onmogelijkheid om eten, medicatie en benzine te kopen zonder een *“carnet de la patria”* (notities, p. 14-15). Eerder tijdens het persoonlijk onderhoud gaf verzoeker overigens nog uitdrukkelijk aan geen persoonlijke problemen met de autoriteiten te hebben gekend omwille van zijn deelname aan betogingen (notities, p. 13). Bij de Dienst Vreemdelingenzaken ontkende verzoeker actief te zijn geweest voor een (politieke) organisatie (vragenlijst DVZ, vraag 3.3) en stelde hij misdadigers en hongersnood te vrezen (vragenlijst DVZ, vraag 3.4). Hij liet zelfs optekenen: *“Het was dus de economische en sociale situatie dewelke mij ertoe aangezet heeft om het land te verlaten.”* (vragenlijst DVZ, vraag 3.5). Ten slotte verklaarde verzoeker dat hij geen andere problemen had met de autoriteiten (vragenlijst DVZ, vraag 3.7).

2.4.7. Verzoeker maakt voorts niet aannemelijk dat verzoekers beperkte deelname aan manifestaties (waarvan hij op het Commissariaat-generaal vijf foto's neerlegt), sympathie voor oppositiepartij Primero Justicia (notities, p. 12-13) en een relatie met een lid van Primero Justicia, er bij een terugkeer naar Venezuela voor zou zorgen dat hij persoonlijk gevisieerd wordt door de Venezolaanse overheid. Verzoeker verklaart immers een algemeen relaas gelijk aan dat van de talrijke andere demonstranten - al dan niet van de oppositie - die deelnamen aan manifestaties.

In die zin blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat er sinds 2014 op regelmatige basis massademonstraties plaatsvinden gericht tegen het regime, die afgewisseld worden met spontane betogingen waarbij hoofdzakelijk geprotesteerd wordt tegen de daling van de levensstandaard. Volgens de NGO *“Observatorio Venezolano de la Conflictividad Social”* (OVCS) vinden er de laatste jaren telkens een 10000-tal protesten plaats waarvan 9715 tussen 1 januari en 31 mei 2019. In 2019 zouden GNB (Guardia nacional bolivariana), de PNB (Policía nacional bolivariana), de FAES (La Fuerza de acciones especiales) en sommige staats- en gemeentelijke politiediensten tijdens bepaalde politieke protesten opzettelijk buitensporig geweld hebben gebruikt om angst te zaaien en verdere protesten te ontmoedigen. Ook de door de overheid bewapende *colectivos* gebruiken soms geweld tegen demonstranten, vaak in overleg met de veiligheidstroepen. In vele gevallen leidden deze acties zelfs tot doden en ernstig gewonden. De impact van de mislukte staatsgreep van 30 april 2019 wordt in de COI Focus *“Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)”* van 1 juli 2019 opgenomen. In juni 2019 wint Cedoca bij mensenrechtenactivist C.A.R. informatie in per e-mail over de impact van de mislukte staatsgreep van 30 april 2019 op de veiligheidssituatie in Venezuela. Deze geeft aan dat de situatie voor de burgerbevolking onveranderd slecht blijft.

De hoofdstad Caracas en andere Venezolaanse steden blijven geteisterd worden door wijdverspreid crimineel en ander geweld en horen tot de gevaarlijkste steden ter wereld. Tegelijk wordt de repressie van tegenstanders van het Maduro-regime opgevoerd. *Colectivos* manifesteren zich nadrukkelijk in de steden en in de grensgebieden. Voorts stelt deze COI dat Juan Guaidó verzwakt uit de mislukte staatsgreep komt: *“De aanhangers van Guaidó vallen na het falen van de opstand moeilijker te mobiliseren en velen ontvluchten het land. Dit dwingt Juan Guaidó ertoe in te zetten op een onderhandelde oplossing, temeer omdat zijn oppositiebeweging niet over een gewapende arm beschikt. Het slagen van de onderhandelingen voor een regimewissel hangt voor een groot stuk af van de positie die het leger en de veiligheidsdiensten innemen”*. Anderzijds wordt ook opgemerkt dat *“het optreden van de autoriteiten tegen oppositiepolitici na de poging tot staatsgreep op 30 april een paar dagen op zich liet wachten. Dit vormt mogelijk een aanwijzing dat de steun van het leger en van andere staatsinstellingen aan het Maduro-regime afkalft. Experts omschrijven de huidige situatie als “een catastrofale patstelling”, die de humanitaire noodsituatie in het land verergert”*. Deze informatie geeft echter ook aan dat de Venezolaanse autoriteiten sinds de beëindiging van de massademonstraties in juli 2017 meer doelgericht en selectiever te werk zijn gaan en dat hierbij hoofdzakelijk personen geviséerd worden wiens politiek activisme verder reikt dan het louter lid zijn van een oppositiepartij. *“Human Rights Violations in the Bolivarian Republic of Venezuela: a downward spiral with no end in sight”* van juni 2018, opgesteld door OHCHR, spreekt in die zin van personen die een hoge functie bekleden binnen een oppositiepartij, verkozen vertegenwoordigers van oppositiepartijen, personen die in staat zijn om mensen te organiseren en te mobiliseren of die een centrale rol spelen bij de organisatie van activiteiten gericht tegen het regime, studentenleiders, professoren die openlijk uiting geven aan hun ongenoegen of deelnemen aan vreedzame protesten op het terrein van de universiteit, verdedigers van mensenrechten, personen werkzaam voor de media die betrokken zijn bij berichtgeving over demonstraties of die onderzoek doen naar corruptie detentieomstandigheden, de gezondheidszorg of voedselvoorziening, leden van gewapende groepering waarvan vermoed wordt dat ze de oppositie steunen, etc (p. 22-28). Het recentere *“Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela”* van juli 2019, opgesteld door OHCHR, noemt als risicoprofielen in 2018-2019 vakbondsafgevaardigden, gezondheidswerkers die de manifestanten ondersteunen, werknemers van universiteiten, mensenrechtenactivisten, aanhangers van de voormalige president Hugo Chávez, dissidente militairen en ambtenaren en leerkrachten, werknemers van overheidsondernemingen, alsook vrouwelijke mensenrechtenactivisten (p. 7-8). *“Amnesty International”* stelt dat er in januari 2019 *“targeted executions”* plaatsvonden *“based on the profile of the victims”*, zijnde *“young men who were critical of the government, or perceived as such by the authorities, from low-income areas and whose participation in the protests had been visible or whose criticisms had gone viral on social media”* (*“Amnesty International (AI), Hunger for justice: Crimes against humanity in Venezuela”* van 14 mei 2019, p. 4-6, zoals geciteerd in *“COI Focus: Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)”* van 1 juli 2019). De Raad merkt op dat bijgevolg nergens uit de informatie in het administratief dossier of bij de aanvullende nota neergelegd ter terechtzitting volgt dat er in Venezuela sprake is van een systematische vervolging omwille van politieke redenen in die zin dat de enkele sympathie voor een oppositiepartij, dan wel het deelnemen aan demonstraties, zou leiden tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten.

2.4.8. Bovendien kon verzoeker in november 2017 zijn land legaal, met eigen paspoort, via de luchthaven verlaten, zonder hierbij problemen te kennen, hoewel de autoriteiten hem wel ondervroegen en zijn gsm nakeken (*“Voor ik het land verliet, werd mijn gsm op de luchthaven gecontroleerd. Dat wordt vermeld op de sociale media, het mag niet publiek gemaakt worden maar sommige mensen doen dat toch. Iemand had me vermeld dat dat zou gebeuren dus voor ik het vliegtuig opstapte delete ik alles tegen de regering. Ze hebben effectief mijn gsm gecontroleerd en ze vroegen ook hoe ik het ticket had gekocht, waar en met welk geld.”*; notities, p. 15). Verzoeker kan bezwaarlijk enerzijds beweren gezocht te (zullen) worden door de ordediensten omwille van zijn politiek profiel, doch anderzijds verklaren het land onder eigen naam en via de luchthaven probleemloos te hebben kunnen verlaten en dit zelfs nadat hij gecontroleerd werd en zijn gsm onderzocht is geworden.

2.4.9. Dat verzoeker in werkelijkheid geen vrees voor vervolging koestert ten aanzien van Venezuela, blijkt tevens uit de vaststelling dat hij na zijn aankomst in België nog bijna twee maanden gewacht heeft om een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Waar verzoeker op het Commissariaat-generaal aangaf dat hij zo lang wachtte *“omdat we de procedure niet echt kenden dus we moesten eerst nagaan wat dat allemaal was”* (notities, p. 14), benadrukt de Raad dat van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van artikel 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet inroept, redelijkerwijze verwacht kan worden dat hij in het gastland ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren aangaande de wijze waarop deze bescherming kan worden verkregen en zo snel mogelijk een asielaanvraag indient.

Bovendien kon verzoeker terecht bij zijn zus en grootmoeder (notities, p. 6), die al vele jaren in België wonen (verzoekers grootmoeder al 23 jaar; notities, p. 6) en hem aldus op weg zouden hebben geholpen indien verzoekers leven bij een (eventueel gedwongen) terugkeer werkelijk in gevaar zou zijn. Het feit dat verzoeker zo lang wachtte om een dergelijk verzoek in te dienen, is dan ook wel degelijk een indicatie dat hij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en relatieveert als dusdanig de ernst van de door hem geschetste vervolging.

2.4.10. Verzoeker verklaart nog niet te kunnen terugkeren naar Venezuela omwille van de algemene veiligheidssituatie en de penibele socio-economische situatie en hiermee gepaard gaande gebrekkige medische voorzieningen in Venezuela (notities, p. 14-15). Hij legt dienaangaande een scan van zijn voet, een internetartikel betreffende de sluiting van een fabriek van General Motors in Valencia, een internetartikel aangaande de poging tot overval en gijzelneming van zijn burens in X (Caracas) en zes internetartikelen over de algemene slechte situatie in Venezuela neer.

De Raad stelt vast dat deze verklaringen en stukken geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, zijnde ras, nationaliteit, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep. Om als vluchteling te worden erkend, dient de vreemdeling immers aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), vermelde redenen.

2.4.11. De overige door verzoeker voorgelegde stukken betreffen zijn identiteit, nationaliteit en levensloop, met name gegevens die als dusdanig niet betwist worden en dus niet in het geding zitten.

2.4.12. Verzoeker brengt thans geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven. Verzoeker beperkt zich in zijn verzoekschrift voor het overige tot het herhalen van het asielrelaas en het geven van gefabriceerde *post-factum* verklaringen, het formuleren van bouteweringen en het maken van persoonlijke vergoelijkungen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de voorgaande conclusies kunnen weerleggen.

2.4.13. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

2.5. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.5.1. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit zijn verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij in Colombia, het land waarvan hij de nationaliteit bezit, een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar Colombia een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

2.5.2. Volledigheidshalve merkt de Raad nog op dat verzoeker evenmin aantoont dat hij in Venezuela een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.5.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: HvJ) sprak zich als volgt uit over de draagwijdte van artikel 15, *sub b)* van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 (dat identiek is aan artikel 15, *sub b)* van de Richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, de omzetting vormt en oordeelde dat, “[h]et in artikel 3 EVRM verankerde grondrecht [...] deel uit[maakt] van de algemene beginselen van gemeenschapsrecht waarvan het Hof de naleving waarborgt.

"[d]e [...] termen "foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker", betrekking hebben op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade" (HvJ 17 februari 2009 (GK), "Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie", C-465/07, § 32).

Het Hof vervolgt "[b]ovendien wordt bij de uitlegging van de draagwijdte van dit recht in de communautaire rechtsorde rekening gehouden met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Het is echter artikel 15, sub b, van de richtlijn dat in wezen overeenstemt met voormeld artikel 3. Artikel 15, sub c, van de richtlijn is daarentegen een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd" (Ibid., § 28).

Bij arrest van het HvJ van 18 december 2014 (GK), "M'Bodj t. Belgische Staat", C-542/13 (§ 32 en § 36) stelt het HvJ dat het toepassingsgebied van artikel 15, sub b) van de Richtlijn 2011/95/EU niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM). Zo stelt het Hof dat de ernstige schade bedoeld in artikel 15, sub b) van de Richtlijn 2011/95/EU "moet voortvloeien uit de gedragingen van derden" en dat "de betrokkene in zijn land van herkomst aan die behandelingen wordt onderworpen" door toedoen van de actoren bedoeld in artikel 6 van de Richtlijn 2011/95/EU zoals omgezet in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. In punt 36 vervolgt het Hof: "Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt".

Waar verzoeker, wat betreft de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, steunt op dezelfde feiten als deze aan de basis van zijn vraag om als vluchteling te worden erkend, dient worden hernomen dat niet wordt ontkend noch betwist dat er heden in Venezuela sprake is van intimidatie en repressie van opposanten door de Venezolaanse autoriteiten, doch dat verzoeker niet heeft aangetoond dat hij een politiek profiel zou hebben, laat staan een profiel dat beantwoordt aan de kenmerken zoals aangegeven in de boven geciteerde mensenrechtenrapporten ("Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela" van juli 2019, opgesteld door OHCHR, "Amnesty International" Hunger for justice: Crimes against humanity in Venezuela" van 14 mei 2019, p. 4 - 6, zoals geciteerd in "COI Focus: Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)" van 1 juli 2019).

In de mate dat verzoeker zijn ernstige schade zoals bedoeld bij artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet nog probeert aan te tonen door in te gaan op de algehele sociale en economische situatie in Venezuela, benadrukt verzoeker de "ernst van de situatie", de "ernstige voedseltekorten", de "volledig falende gezondheidszorg", de "extreem hoge moordcijfers", de "instorting van de gezondheidszorg", de "hyperinflatie, de afwezigheid van medicijnen en medische uitrusting", de "afwezigheid van overheidsdata" en de "bijzondere nood aan internationale bescherming - al is het tijdelijk - voor grote aantallen gevluchte Venezolanen". Verzoeker citeert dienaangaande uit "COI Focus: Venezuela: situation sécuritaire" van 20 april 2018, "United Kingdom: Foreign and Commonwealth Office, Human Rights and Democracy Report 2017 - Venezuela" van 16 juli 2018, "Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela: a downward spiral with no end in sight" van juni 2018 opgesteld door het Bureau van de Hoge Commissaris van Verenigde Naties voor Mensenrechten, "The collapse of the Venezuelan health system" van 7 april 2018 door "The Lancet" en "Guidance note on the outflow of Venezuelans" van maart 2018 van UNHCR. Rekening houdende met de omvang van het geweld in Venezuela en het profiel van verzoeker moet het louter crimineel gedeelte van het geweld, aldus het verzoekschrift, "ook in overweging genomen worden om te oordelen dat verzoeker een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de wet van 15.12.1980". Hij voert tevens aan dat de commissaris-generaal niet zomaar kan stellen "dat het niet aanvragen van een Carnet de la Patria een bewuste keuze van verzoeker is" en hij wijst op de informatie in het administratief dossier en op "Canada: Immigration and Refugee Board of Canada, Venezuela : information sur la carte de la patrie (carnet de la patria), y compris sur la procédure de délivrance, l'utilisation et les caractéristiques physiques; étendue de la distribution de la carte de la patrie (2016-mai 2018), 18 May 2018, VEN106113.EF" waaruit zou blijken "dat het verkrijgen van dit document niet zomaar een formaliteit is, maar dat de informatie die gegeven moet worden ook persoonlijke gegevens inhoudt zoals het maandelijks inkomen, zijn sociale media accounts, zijn lidmaatschap van sociale organisaties, politieke partijen of andere organisaties enz..." en "dat dit document gebruikt wordt om andere doelen dan louter toegang tot diensten en voedsel".

De Raad stelt vast dat de strekking en de toon van de verschillende voorgelegde rapporten en toegevoegde COI in dezelfde lijn ligt. De Raad neemt met beide partijen aan dat de sociaal-economische situatie in het land is geïmplodeerd. De Raad betwist evenmin dat vele Venezolanen (deels) afhankelijk zijn van voedselbedelingen en dat de tekortkomingen in de publieke gezondheidszorg en andere voorzieningen vele inwoners bijzonder zwaar treffen. De hyperinflatie betekent uiteraard dat de financiële draagkracht van de Venezolanen enorm achteruit gegaan is zodat ze moeilijker kunnen voorzien in hun dagelijkse noden. Voedselimporten werden tijdelijk geschorst en blijven onvoldoende. Als gevolg hiervan vertrokken vele Venezolanen naar de buurlanden. Dergelijke tekorten in de basisbehoeften leiden dan ook tot een stilvallen, minstens vertraging, van de economische bedrijvigheid doorheen het land wat dan opnieuw een verarming meebrengt van een deel van de Venezolaanse bevolking.

Wat betreft de falende publieke gezondheidszorg in Venezuela, wijst de Raad op artikel 48/4 § 1, van de Vreemdelingenwet dat als volgt luidt: *“De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter (eigen onderlijning), en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”*

Voor zover verzoeker medische problemen heeft, wat niet kan blijken nu verzoeker zelf aangaf dat zijn voet genezen is (notities, p. 15-16), dient hij zich aldus te richten tot de geëigende procedure vervat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

De Raad benadrukt de vaste rechtspraak van het EHRM dat mishandeling een minimumniveau van ernst moet bereiken om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen en dat de beoordeling hiervan relatief is en afhangt van de omstandigheden van de zaak (EHRM 23 maart 2016, nr.43611/11, “F.G. e.a. / Sweden”, §§ 111-112).

In het arrest van het EHRM van 26 augustus 2016, nr. 59166/12, “J.K. e.a. / Sweden”, §§ 79-81 bevestigt het Hof deze algemene principes inzake artikel 3 (§ 79) zoals uiteengezet in “Saadi v. Italy ([GC] no. 37201/06, §§ 124-133, ECHR 2008) and, most recently, in F.G. v. Sweden ([GC], no. 43611/11, ECHR 2016)”. Het risico moet reëel zijn en er moet aangetoond worden dat de nationale autoriteiten “are not able to obviate the risk by providing appropriate protection” (zie EHRM 17 juli 2008 nr. 25904/07, “NA. / The United Kingdom”, § 110; EHRM 20 januari 2009, nr. 32621/06, “F.H. v. Sweden”, § 102; en EHRM 29 April 1997, nr. 24573/94, “H.L.R. / France”, § 40). Het Hof benadrukt nog dat (§ 80) deze hoge drempel tevens geldt wanneer het gevaar uitgaat van personen of groepen van personen die niet behoren tot nationale autoriteiten. Ten slotte stelt het Hof ook nog dat artikel 3 van het EVRM geen beoordeling uitsluit van een eventuele interne hervestiging (§ 81 *The Court reiterates that Article 3 does not, as such, preclude Contracting States from placing reliance on the existence of an internal flight alternative in their assessment of an individual's claim that a return to his country of origin would expose him to a real risk of being subjected to treatment proscribed by that provision (see Salah Sheekh v. the Netherlands, no. 1948/04, § 141, 11 January 2007; Chahal v. the United Kingdom, 15 November 1996, § 98, Reports 1996-V; and Hilal v. the United Kingdom, no. 45276/99, §§ 67-68, ECHR 2001-II)*). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (EHRM 30 oktober 1991, nrs. 13163/87, 13164/87, 13165/87, 13447/87, 13448/87, “*Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*”, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (EHRM 4 december 2008, nr. 20113/07, “*Y./Rusland*”, § 79; EHRM 28 februari 2008, 37201/06, “*Saadi/Italië*”, § 131; EHRM 4 februari 2005, nrs. 46827/99 en 46951/99, “*Mamatkulov en Askarov/Turkije*”, § 73; EHRM 26 april 2005, nr. 53566/99, “*Muslim/Turkije*”, § 68).

Verzoeker kan niet stellen dat hij een kwetsbare persoon is die leefde onder bijzondere benarde, inhumane omstandigheden. Noch kan hij aantonen dat er omwille van de benarde sociaal-economische omstandigheden in Venezuela een positieve intentie, of verregaande onverschilligheid, zou bestaan om hem persoonlijk aan een onmenselijke of vernederende behandeling te onderwerpen, of dat hij buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, waardoor hij in een toestand van achterstelling zou terechtkomen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid

(EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, "*Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*", § 282-284; EHRM 11 januari 2007, nr. 1948/04, "*Salah Sheekh / Nederland*", § 137; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, "*M.S.S. / België en Griekenland*", § 254).

De Raad neemt aan, zoals hoger en ook in het verzoekschrift aangehaald, dat de ernstige tekortkomingen in het publieke voorzieningen geweld kan meebrengen, temeer gezien civiele groeperingen worden ingeschakeld bij de verdeling van goederen, voedsel en geneesmiddelen. Verzoeker leefde echter niet in armoede, hij was steeds tewerkgesteld en gehuisvest. Verzoeker had een lange professionele carrière vanaf zijn afstuderen in 2004 tot aan zijn vertrek uit Venezuela in november 2017 voor een franchise van Chevrolet in Caracas (notities, p. 8-9), waar hij voor de crisis "*goed geld*" verdiende (notities, p. 9). Toen de situatie in Venezuela verslechterde, kwam verzoeker mede rond dankzij voedselbedeling en financiële hulp van zijn zus die in België woont (notities, p. 9). Hij gaf aan dat de collega's van Chevrolet in Venezuela nog "*net kunnen overleven*" ("*In het bedrijf waar ik werkte, bleef nog maar 50% van de werknemers over, de andere helft is vertrokken. Degenen die zijn gebleven, kunnen maar net overleven.*"; notities, p. 15). Verzoeker zelf had echter ook tijdens de crisis nog geld om te besteden, daar uit zijn paspoort blijkt dat hij nog in januari 2016, december 2016 en februari 2017 op vakantie ging naar Colombia. Uit zijn verklaringen volgt verder dat hij over een auto en een motor beschikte, die hij verkocht (notities, p. 11, 14), dat hij het aandeel van zijn vader in het appartement van zijn ouders kon overkopen (notities, p. 8, 14) en dat hij zijn vliegreis naar België kon betalen, alsook nog ongeveer 2000 dollar vanuit België naar zijn moeder stuurde (notities, p. 13). Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om terecht komt in een toestand van zeer verregaande materiële behoefte en dus terecht een onmenselijke of vernederende behandeling vreest.

De Raad wijst er ten slotte nog op dat nergens in voornoemde rapporten uit het administratief dossier of door verzoekende partij aangehaald, wordt geadviseerd om aan elke Venezolaan een vorm van internationale bescherming te bieden en benadrukt dat verzoekende partij *in concreto* dient aan te tonen dat zij in haar land van herkomst wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat verzoeker betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, alwaar hij in gebreke blijft.

2.5.4. Waar verzoeker nog bijkomend, en bij herhaling, steunt op de gewelddadige en willekeurige situatie in Venezuela, lijkt hij te wijzen op artikel 15, c), van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004, dat identiek is aan artikel 15, c) van de Richtlijn 2011/95/EU en omgezet is in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In het verzoekschrift wordt dienaangaande gewezen op "*de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet*", waarbij "*het profiel van verzoeker, zijn politieke overtuigingen en zijn relatie met een lid van een oppositie partij in overweging genomen [moet] worden als persoonlijke omstandigheden die voor hem het risico om slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogt*".

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een "*ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict*".

Verzoekende partij kan er niet aan voorbijgaan dat deze wetsbepaling meerdere componenten bevat waaraan cumulatief moet worden voldaan. Het willekeurig geweld zoals in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft geen sociale inzinking of terugval omwille van een falende economische toestand ten gevolge van een bepaalde politieke conjunctuur: "*De Uniewetgever uiteindelijk heeft besloten alleen vast te houden aan het geval van ernstige en individuele bedreigingen van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict*" (HvJ 30 januari 2014 (GK), "*Diakité t. Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*", C- 285/12, punt 29). Het Hof vervolgt (in punt 30): "*Voorts dient in herinnering te worden gebracht dat het bestaan van een binnenlands gewapend conflict slechts kan leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming, in de zin van*

artikel 15, sub c, van de richtlijn, teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen (zie in die zin arrest Elgafaji, reeds aangehaald, punt 43)". Het Hof besluit: "Artikel 15, sub c, van richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, moet in die zin worden uitgelegd dat een binnenlands gewapend conflict voor de toepassing van deze bepaling moet worden geacht te bestaan, wanneer de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden, waarbij het niet noodzakelijk is dat dit conflict kan worden aangemerkt als gewapend conflict dat geen internationaal karakter draagt, in de zin van het internationale humanitaire recht, en waarbij de intensiteit van de gewapende confrontaties, het organisatieniveau van de betrokken strijdkrachten of de duur van het conflict niet los van de beoordeling van de mate van het geweld dat zich op het betrokken grondgebied voordoet, worden beoordeeld".

De diepe economische en politieke crisis in Venezuela is niet het gevolg van een gewapend conflict maar veeleer van de activiteiten van de huidige en vorige Venezolaanse regeringen en het wanbeheer van de Venezolaanse economie. Zoals nog blijkt uit de COI Focus "*Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)*" van 1 juli 2019 beschikt de oppositie niet over een gewapende arm. De oppressie gaat uit van de staat zoals het leger, de staatsveiligheidsdiensten of nog groeperingen als de "*Colectivos chavistas*" en de megabandas, die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Het geweld tijdens betogingen en protesten wordt veroorzaakt door de buitensporige reactie van het leger, de politie, veiligheidsdiensten en andere gevestigde groepen. Voorts draagt niet enkel de mate van wetteloosheid in Venezuela bij tot het politiek geweld maar ook tot het criminele geweld. De Raad kan aannemen dat de druggerelateerde criminaliteit in sommige delen van het land bijzonder ernstig is (zie ook de COI Focus "*Venezuela: Situation Sécuritaire*" van 4 april 2019). Hoe dan ook, er kan uit de informatie bij het administratief dossier, het verzoekschrift en de aanvullende nota niet worden afgeleid dat thans in Venezuela een gewapend conflict heerst in de zin van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont dit ook niet aan.

2.6. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

2.6.1. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoon.

2.6.2. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig april tweeduizend twintig door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK